



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 399/2015
30.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Звездане Лутовац и Бранка Станића, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву М.Ј.1 из Л., Република Х., старатеља М.Ј.2 из Л., Република Х., поднетом преко пуномоћника М.С., адвоката из С., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 12 У 1023/13 од 06.02.2015. године, уз учешће противне странке Министарства финансија Републике Србије, Београд, улица Кнеза Милоша бр.20, у предмету утврђивања висине потраживања-новчана средства, у нејавној седници већа одржаној дана 30.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца М.Ј.2 из Л., Република Х. поднета против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Комисије за утврђивање висине потраживања лица која остварују право по основу уплате девизних средстава зајма за привредни развој, број 320-476/2012-001-007 од 13.12.2012. године (чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије). Решењем Министарства финансија и привреде Републике Србије, Комисије за утврђивање висине потраживања лица који остварују право по основу уплате девизних средстава зајма за привредни развој, број 320-476/2012-001-007 од 13.12.2012. године констатовано је да је тужиоцу, М.Ј.2 из Л., Република Х., престало право на пријаву потраживања по основу уплате девизних средстава грађана, услед протекла рока прописаног чланом 6. Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој.

Захтев је у име тужиоца, М.Ј.2 из Л., Република Х. поднео његов старатељ, М.Ј.1 из Л., Република Х., јер је према решењу Центра за социјалну скрб Вуковар, Република Хрватска, УП/1-552-02/14-05/49, број 2196-127-04-26-14-7 од 29.10.2014. године (достављеном уз захтев) М.Ј.2 из Л., Република Х. стављен под скрбништво (старатељство) и за скрбника (старатеља) је одређена М.Ј.1 из Л., Република Х. У захтеву поднетом преко пуномоћника подносилац

указује да је спорно да ли је у конкретном случају за поднети захтев пријавом потраживања у стечајном поступку обвезник враћања зајма постала Република Србија, односно да то више није стечајни дужник „Б. Б.“ АД из Б., као и да је наступила преклузија права подносиоца, тиме што није поново поднео пријаву потраживања у року од 60 дана од дана објављивања позива за пријаве, како је то прописано одредбама чл. 5. и 6. Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој. Наведено сматра, јер је до доношења Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој, који је ступио на снагу дана 28.04.2004. године, у овом случају био познат дужник – „Б. Б.“ АД Б., а покренут је и стечајни поступак пред стварно и месно надлежним Трговинским судом у Београду, у којем је подносилац захтева у року пријавио своје потраживање по основу зајма. Мишљења је да, како од стране надлежног Трговинског суда, до ступања на снагу наведеног закона није донесена никаква одлука, то је Трговински суд, као стечајни суд, с обзиром да је ступањем на снагу Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој изгубио стварну надлежност за даље решавање и одлучивање по пријави потраживања подносиоца захтева, био дужан да његову пријаву посебним решењем достави Министарству финансија и привреде Републике Србије као надлежном органу за даље решавање, и то по службеној дужности. Истиче и да М.Ј.2 (подносиоцу пријаве потраживања) није био доступан „Службени гласник Републике Србије“, као ни дневни листови „П.“ и „Б.“, у којима је објављен позив за пријаву потраживања, па је у конкретном случају једини начин његовог упознавања са наведеним правом био да се од стране Трговинског суда у Београду пријава достави Министарству финансија и привреде Републике Србије. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи те побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање или да исту пресуду преиначи и уважи тужбу тужиоца те поништи тужбом оспорено решење.

Противна странка, Министарство финансија Републике Србије, као правни следбеник Министарства финансија и привреде Републике Србије, је у одговору на захтев навело да је захтев неоснован и предложило да га Врховни касациони суд одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде Управни суд је, полазећи од одредби чланова 5. и 6. Закона о регулисању обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој („Службени гласник РС“, број 43/04), те да је позив за пријаву потраживања по том закону (који је ступио на снагу дана 28.04.2004. године), објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 49 од 29.04.2004. године и у дневним листовима „П.“ и „Б.“ од 30.04.2004. године, као и да је тужилац пријаву потраживања поднео дана 03.09.2012. године, што се ни

наводима тужбе не оспорава, то је правилан закључак туженог органа да тужиоц није поднео предметну пријаву потраживања у року од 60 дана од дана објављивања позива, како је то прописано одредбом члана 5. став 1. наведеног Закона, као ни у року од једне године од дана ступања на снагу закона, прописаног одредбом члана 6. став 2. тог закона. Стога, по налажењу Управног суда, тужени орган правилно закључује да је тужилац, у конкретном случају, преклудиран у праву потраживања девизних средстава по основу зајма за привредни развој. Полазећи од изнетог, Управни суд је оценио да се правилно оспореним решењем констатује да је престало право тужиоца на пријаву потраживања, по основу уплате девизних средстава грађана. Ценећи наводе тужбе, Управни суд налази да чињеница да је тужилац поднео пријаву потраживања у стечајном поступку Трговинском суду у Београду није од утицаја на другачију одлуку у овој ствари, будући да из наведених одредаба чланова 5. и 6. Закона о регулацији обавеза Републике Србије по основу зајма за привредни развој, следи да је процесна претпоставка за остваривање предметног права благовремено подношење пријаве потраживања Министарству надлежном за послове финансија, а не суду у стечајном поступку.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном решењу, те без повреде правила поступка. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности, који су могли бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд, па су наводи захтева, којима се, као и у тужби, истиче да је тужилац пријаву потраживања доставио надлежном суду, у стечајном поступку, неосновани и без утицаја на одлуку овог суда, будући да је те наводе тужбе Управни суд правилно оценио.

Налазећи да ни остали наводи захтева не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.12.2015. године, Узп 399/2015

**Записничар,
Весна Карановић, с.р.**

**Председник већа - судија
Драган Скоко, с.р.**